

Nius de paràsits

written by Josep Maria Loperena | 11 de setembre de 2019

La sobtada sortida de to d'Oriol Junqueras enfront de la condemna als acusats del 1r d'octubre va causar desconcert i cert neguit. Junqueras va dir concretament que la millor resposta al veredicte del Suprem era avançar la data d'eleccions a casa nostra. El líder d'ERC urgí a fer-ho a Pere Aragonès, el més devot i submís dels seus escolanets (i un grimpa de solemnitat), actualment Vicepresident de Govern i Conseller d'Economia. Tardà va refrendar en nom d'ERC la seva opinió emperò el poble no va entendre res. Convocar un plebiscit com a única mesura de pressió contra la imminent sentència dels presos polítics no té cap sentit. La CUP i el mateix president Torra 'van apostar per trencar amb Espanya' perpetrant actes de protesta i concentracions pacífiques.

Per la seva part, Jordi Sánchez, de JxCat, empresonat a la mateixa presó que Junqueras, va replicar dient que "no s'ha d'utilitzar per a fer política de partit la sentència del Suprem com a resposta pública". Tot això confirma que la divisió de l'independentisme és terminant. Mentre Junqueras vol eleccions i proposa negociar amb el govern de Madrid, Quim Torra, Carles Puigdemont i, ara, Jordi Sánchez, defensen tot el contrari. Aquest cisma de l'independentisme a Catalunya l'han aprofitat perversament alguns mitjans ultraconservadors espanyols així com el mateix TS, els unionistes en general, els factòtums del PP que van iniciar el procés i el vergonyós i vil tripartit integrat per Ciutadans, PP i VOX.

Aqueix maleït garbull propalat a les xarxes socials, especialment per Rufián, Aragonès, Torrent i el Col·lectiu Primer d'Octubre d'ERC, ha fet redreçar el concepte que la major part del poble tenia de l'estratègia de partits. Ara diuen que la política està immersa en un estat molt complicat i confús. No els hi manca raó. És cert que l'han ferit de mort les punyalades que alguns oportunistes li han clavats. Són els

que la utilitzen per beneficiar-se, oblidant que estan al servei del 'bé comú'. Mes que estadistes, són politicastes que volen romandre en el poder per a continuar gaudint de les prebendes que els hi van dispensar els vots.

No obstant això, el que va caure com una bomba va ser la publicació en els mitjans de la veritable intenció de Junqueras per convocar eleccions. Ho va fer, segons ells, per aconseguir la presidència de la Generalitat. El cabdill d'ERC mai va pretendre enfrontar-se al sistema ni revenjar-se contra una injustícia. Els seus interessos de partit van predominar per damunt de la voluntat popular. El poble va esclatar d'indignació. A la fi va saber que Junqueras, Puigdemont, Torra i Artur Mas arremetrien una lluita a mort per a liderar el bloc independentista amb la vista posada en la sentència del procés. Els ciutadans es van adonar que alguns polítics aspiren només a aconseguir el poder per motivacions espúries: privilegis, diners i prosperitat i que molts partits no són més que nius de paràsits. Per fortuna no tots són iguals. Saben que dintre d'ells n'hi ha molts que treballen com formiguetes per transformar la societat.

La campanya de la premsa berganta i vil contra Catalunya no es va fer esperar. Alfonso Ussía va publicar a *La razón* la xifra de participants inscrits per a la pròxima Diada que, segons ell, el 2013 superava els 300.000 i ha baixat a 37.500. Fent gala d'una ironia de parvulari nacional-catòlic va afegir que "si em permeten els independentistes, m'apuntaré com a partípic perquè s'aconsegueixi la xifra de 37.501". Aquesta vegada les organitzacions independentistes van reaccionar. Eduard Pujol de JxCat i Marta Vilalta d'ERC van fer una crida a la participació. Elisenda Paluzie, presidenta de l'ANC i Marcel Mauri, d'Òmnium Cultural, van reivindicar una crida a la unitat dels partits independentistes. Quim Torra, Carles Puigdemont i Marta Rovira van encapçalar una reunió a Suïssa amb membres de la CUP i amb alts dirigents d'aquelles dues organitzacions. Res de res. No hi haurà cap estratègia

unitària de l'independentisme per fer front a la sentència del Tribunal Suprem. ERC no vol soroll. Vol pactar pacíficament la situació carcelera dels seus empresonats.

Alguns somiatruites pensen que les manifestacions de protesta, retret i queixa que es produiran a Catalunya l'11 de setembre s'aplacaran per causa de la ignominiosa divisió palesa dels partits independentistes. Jo no ho crec perquè la gent del carrer manté les seves conviccions i perquè el veredicte del Suprem, d'imminent publicació, serà tan repressiu i dur que per si mateix mourà a les mobilitzacions. Un veredicte pervers, antijurídic, malèvol i demoníac a conseqüència de la venjança de l'Estat espanyol, l'odi dels que abominen Catalunya i la preponderància dels magistrats del Tribunal. El motiu és molt simple: quan no es té la raó, s'han d'inventar arguments fal·laços.

Aquest 11 de setembre el poble sortirà al carrer perquè passa de partits i partidetes. Ho farà per voluntat pròpia com ho ha fet sempre que s'ha rebel·lat contra la injustícia, l'opressió i la intolerància. Ara clamarà més que mai. La seva protesta és la d'un país que no vol viure sotmès i que reclama, com a drets inalienables, vulnerats pel poder funest dels polítics, el retorn dels exiliats, l'amnistia dels presos i la prossecució del procés independentista.